

Захарина. (Засмѣна) Не си опасна това — щомъ не го позна по стѣпките.

IV.

Влиза Мони Зимовъ. (Той е запъхтянъ. Цомъ влиза — покланя се, цѣлува ръка на гостенката, после на жена си и сѣда на канапето).

Мони. Знайте защо окъснѣхъ! Единъ провинциалистъ дошелъ за една голѣма осигуровка... Та смѣта, че като е голѣма работата, трѣбва и много да се приказва... Та разправя, разправя да ме убеди, сѣкашъ, че имота му струвалъ милиони... Бѣдня провинциалистъ! Той незнае, че за милиардъ да иска — за толкова ще му го осигоря. На ли е до комисионата? Какво ми е, че билъ послѣгалъ. (смѣе се) Той не разбира, че лъже себе си... Сега ме чака още. Ималъ още нѣщо да излага!

Захарина. Азъ пъкъ рекохъ пакъ некая осмокласница ти е зазъртѣла главата, около нѣкоя книжарница!

Мони. А, моята ревнивка!... Нищо, нищо! То не ме сърди... Ревнува, който обича... А да си обичанъ, то е все едно да си въ Рая... бѣше казалъ... Кой беше го казалъ, моята ревнивка?

Захарина. Хюго... Въ Клетниците. Само че съ малка корекция. Тамъ Хюго казва: да обичашъ — то е да си въ небесата, а да те обичатъ и да обичашъ — то е да си въ